

"Danstere," et halvgenstlig Ugheds- og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika, udgivet af DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Nebr.

"Danstere" udkommer hver Tirsdag og Fredag. Pris pr. Aargang i De Forenede Stater \$1.50; til Udlandet \$2.00. Bladet betales i Forskud. Bestilling, Betaling, Adresforandring og alt andet angaaende Bladet adresseres: DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Nebr.

"Danstere" ledes indtil videre af Past. A. M. Andersen som Direktionsens Formand. Alle Indbeneder — Afhandlinger, kortere Artikler og Korrespondancer sendes til Past. A. M. Andersen, Rt. 1, Irene, South Dakota.

Agbeber sendes direkte til "Danstere", Dr. D. Blair, Nebr. Entered at the Post Office at Blair, Nebr., as second-class matter. Advertising Rates made known upon application.

"Danstere" bliver sendt til Subskribenter, indtil udtryktlig Oplyselse modtages af Udgiverne om at Ould er betalt, i Overensstemmelse med De Forenede Staters Postlove. Naar Læserne henvender sig til Joff, der overlever Bladet, enten for at købe hos dem eller for at faa Oplysninger om det overettede, behes de altid omtale, at de faa Kværtilemmet i dette Blad. Det vil være til Gensidig Nytte.

De sjællandske Biskoppers Historie.

IV. Biskop Ludvig Harboes Billede, der hanger ved Siden af Svigerfaderen Hærslebs, ligner dette saameget, at de to gerne kunde være Fader og Søn. Som hos Worm træffer vi hos begge disse Bisper det glatragede Ansigt og den bukkede, høidpudrede Paryk. Som foran omtalte, blev Harboe allerede i Svigerfaderens levende Live abjungeget denne som Hjelpebiskop. Harboe var en Sønderjyde, Præsteføn fra Braager, født 1709 og i en Alder af 29 Aar ansat som særste Kapellan ved Garnisons Kirke og Præst ved Citadellet. Som Pastør af den moderate farve arbejdede han flittigt gennem Husbesøg og Kattelfationer, ligesom han holdt daglig Morgen- og Aftenbøn med Soldaterne og blev snart en af Hovedstadens mest anseede Bestillige. Da han ogsaa viste sig i Besiddelse af betydelige administrative Gæver, overdrog Regeringen ham som sin 32-aarig Mand det store Hædershæder at drage til Island som overordentlig Generals Kirkeinspektør i Aaret 1741, da denne Provinces Kirkevejen var temmelig meget i Forfald. Rejssen derop med Sejlskib tog otte Uger, og i fire Aar rejste Harboe derefter utærlig omkring paa Ven, hvor begge Bispedømmene, Stalholt og Høje, stod ledige. Han arbejdede haardt for Kirke- og Skolevesenets Opkomst, sadigt ved Hjalp af Løst, og gjorde sig saa fortjent, at Kong Christian den Sjette udnævnte ham til Biskop i Trondhjem, til hvilket Embede han efter sin Tilbagekomst blev indviet 1746 af sin senere Svigerfader, Biskop Hærsleb. Ogaa her, i Norges denGang allernordligste Stift, arbejdede Harboe med stor Nedfærd, saa han paa sine Bistatsrejser endog kom 300 Mil mod Nord til Vardøhus, ved den russiske Grænse. En saadan Jver fortjente Paakønnelse, og i Aaret 1748 blev den 39-aarige Mand da ogsaa kaldet til Hjelpebiskop i Sjællands Stift. Samtidig agtede han Biskop Hærslebs Datter, og efterfulgte Svigerfaderen paa Bispesolen 1757, hvilken Stilling han beklædte til 1783. Biskop Harboe var en særdeles dugtig Mand, der ved Siden af sin praktiske Dugtheds befad grundige kirkehistoriske Kundskaber, og ved sit vindende Væsen indtog han alle for sig. I hans Tid regerede Pietismen vindstrakt paa alle danske Prædikestole, om dens Magt end var hændt ved Høje med Christian den Sjettes Død. Det var Brorsons og Pontoppidans Tid, medens Harboe stod som den besindige, moderende Styre.

Det næste Billede i Bisperækken vækker arbejdige Følelser i vort Indre. Denne Mand med det skægle, faldige Ansigt og den i fire Smaa-

butler krusede Pudderparyk er Dr. Nicolai Edinger Halle. Hvem iblandt os erindrer ikke vore Forældres og Bæsteforældres Tale om „Ballees Lærebog“ med de mange „Kapitler“, der stude læres udenad paa Hingrene og helst kunne citeres „paa eet Ven“ uden Svinger i Valsen! Ja, det er det forunderlige, at denne Bog nærmest er kommen til at faa som Udtryk for Nationalismen hertil Lands, medens den dog netop er forfattet af en Mand, der elskede og troede paa Evangeliet af sit ganste Hjerte. Sagen var, at Halle lærte til den saatalde supranaturalistiske Retning, der var overbevist om Christendommens Sandheds, men vilde søge at bevise dens Overensstemmelse med den menneskelige Fornuist, medens derimod Rationalisterne gik ud fra Fornuisten som overste Dommer og forfaldede alt, hvad der stred imod den. Ved Ballees Forsøg paa det uparlige tom han netop til at gaa Rationalismens Grunde. Da han, efter at have været theologisk Professor, 39 Aar gammel blev sin Svigerfader Harboes Medhjælper og først derefter hans Efterfølger, spottedes der over, at „Pperrfæstbedømmet nu var blevet arveligt paa Spireledet“, idet man hentydede til, at Harboe i sin Tid paa lignende Maate havde aflast sin Svigerfader. Men Balle viste sig sin Stilling voksen. Han var et lyst og klart hoved, bjær og utumflet, men egentlig ikke udenmarked begavet; derhos profais af Natur og med et tungt Sind. Da den nye Landsretning, Rationalismen, i Slutningen af Harboes Tid trængte frem og straks i Begyndelsen af Ballees Bispetid fik mægtige Talsmand i Bostholm og andre, stod Balle som Forsvareren af Bibelen og den gamle Tro. Og da Spottier, Guds Ords Benægtelse og frællgubelighed, særligt næret ved den franske Revolution, fulgte i Rationalismens Spor, tog Balle uforfærdet Kampen op imod de nebrbrydende Magter. „Der har ikke paa Sjællands Bispesid sidet nogen Mand, der har lidt for Guds Riges Skyld saaledes som Balle.“ Disse Ord er udtalte om han, og de er fuld Sandhed. Thi Vantroen lod haan og Spot regne ned over ham, og Regeringen tog ofte kun lidet Hensyn til ham. En udelnellig Hæder fo ham er det, at han var den første, der tegnedte Bibellæsninger for Menigmand her i Danmark, og hans Religiønsblad: „Bibelen forsværer sig selv“, var i hvert Fald udbrunget af den oprigtigste Kærlighed til Kirkeendommen, selv om den tilføjede Virkning: et gøre Kirkeendommen bevislig for Fornuisten, ikke naaedes.

Og hvilket Fædrelandsfind havde Balle ikke! Under Københavns Bombardement 1807 gik han rundt paa Voldene i sit Ornat, med sin Chapoukens hat i Haanden og opmuntrede Soldaterne. Ja, han hvede endog, at han kunde have lyst til at „lægge derjerte Kjøle og trække i en blaa“, for at være med i Kampen for Fædrelandet. Han var en Hædersmand, der gamle Biskop Halle! Med Uafregst betjer vi vort Hoved, idet vi fra hans Billede begiver os til det næste i Rækken, hans Efterfølger Fr. Münster som 1808 besteg Bispesolen, da Halle, nebbøjet af sit tunge Sind, traf sig tilbage for at hense sine sidste øtt Aar i Ro.

I Dr. Frederik Münters Stilleme meder vi atter i mere end et Henseende en ny Tid. Det er en af det nittende Aarhundredes Mand. For det første er Parykken forsvundet, og den staledede Jase lysrer i al sin ubedækkede Nægenhed. Dernæst er der kommet en ganste ny Prydelse til paa det sorte Hæjske Ornat. Det er Ordenstegnene, som fra dette Tidspunkt af indtager en fremtrædende, i Grunden for fremtrædende, Plads paa Bispepor-træerne. Biskop Münster straalrer i Dannebrogordenens Stortorsorden, baade med Kæde og Stjerne. Frederik Münster var født i Lylland 1761 og med sin Fader Balthasar Münster (Præst ved Petri Kirke, og den, der beredte Situationsen til Døden), kom til København i sin Barn-dom. Naturligvis var han først Pro-fessor i Theologien ved Universitetet, og han var vist en af de lærdeste Mand, der har levet i Danmark. Han har udgivet Skrifter paa Dansk, Tysk, Latin og Fransk, og han forstod des-uden Græsk og Hebraisk, Engelsk, Italiensk, Spansk, Jslandsk, Kaldæisk, Arabisk og Sgrift. Kort sagt — et Monstrum af Lærdom! Men — han var Lytter, og han var Nationalist, omdet af de moderate. Og begge

Dele kendtes. Taler var han ikke; han manglede Fremstillingssevne, saa hans Taler blev tun tomme, ufam-venhengende Notiser. Men han var en resindig Mand, mild, omgænge- lig og personlig. Under de værdige Kampe mellem Rationalisme og Ortho-doksi, særligt i Clausens og Grundtvigs Personer, der rystede Kirken i Thyerne, var Münster ude af Stand til at søe nogen mærkelig Indflydelse. Han sværmede for kirkelig Pomp og bispelig Værdighed og fik Ritualet for Bispesiddelse udviklet i Retning af mere Højidelighed. Mange er Anekdoterne om den lærde Mandes Distraktion, som naar han gik med det ene Ven i Rensbetenen og troede, at han var bleven halt, eller lukkede Løjet inde i sit Bogskab og raabte, at han havde mistet Synet, o.s.v. Gerne lod han enhver beholde sin Overbe-visning, og det var beundringsværdigt, som han kunde blive ved at be-være Gødhed for Mennekter, der for-voldte ham bitre Timer ved deres Angreb og Opvæisighed. 69 Aar gam-mel, midt under Kirketampens heftede Strid, gik han til Høje d. 9. April 1830.

Ulvorligt, værdigt og mildt er Ef-terfølgeren Dr. Peter Erasmus Mil-lers smukke, regelmæssige Ansigt. Som næsten alle sine forgængere gik P. E. Müller over fra det theologiske Fakultet til Bispesolen. Ved besad han ikke sin forgænger Münters u-bredte Lærdom, men han var meget mere grundig i sit egentlige Fag, som var Nordens gamle Historie og Lit-teratur. Derfor var han ogsaa Grundtvigs personlige Ven og Vel-vænder, og det skedes sikkert hans Indflydelse, at Grundtvig 1832 fik Lov til at virke som fri Aftenangs-prædikan ved Frederiks (nu Ari-tians) Kirke paa Kristianshavn. P. E. Müller var ingen fremtrædende Theolog, men hans Stæde var bety-delig mere positivt kristelig end Münters. Derhos var han en strengt rebe-lig Mand af jæglende og forsonede Karakter, en nobel Personlighed, der udvævede en gavnlig Virkning i de fire Aar, hvori han var Biskop og hvori Kampen mellem Fornuistritendommen og den gamle Tro rasede med den største Bitterhed.

Imponerende og i Sandhed „bi-spelig“ — efter dette Ords gamle Betødning — er Efterfølgeren Jacob Peter Münters Skillelse, og vi næv-ner ogsaa med ham et Navn, der blev af første Betydning for det danske Kirkeliv i første Halvdel af det 19. Aarhundrede.

Hvem af det forrige Slægtes kendte alle Münter, Münters „Betragninger“, Münters „Prædiker“? Las-afrede Biskop Laubs Breve fra hans Studenteraar og se, hvilken Indflydelse som Prædikan i København J. B. Münters udvævede omkring ved Aar 1830, da han stod som Præst ved Slotskirken og kongelig Konfessiona-rius. Det var den gamle Kirkeendom, der gennem hans Forthendelse atter brød igennem, ikke brufende, syvende, gærende som hos Grundtvig, men ro-lig behersket, netop saaledes som de dannede i Tiden trængte til det. Det var en selskagt Ting, at Münter maatte blive Biskop. Man havde end-og ventet det efter hans Svigerfader Münters Død. Nu da P. E. Müller døde 1834, var Münter selvstæ-vende. En mngdig Mand, med en Værdighed over sig, der lidt kunde vir-ke som Kulde, og som ret trækkende er bleven betegnet som „Grandeza“, en Mand, der havde ondt ved at for-saa eller bære over med, hvad der sig imod hans Ansuelser, men til-fige en Mand, til hvem Samtiden saa op med enstemmig Agtelse og Værdighed — saadan var J. B. Münter. Han opnaaede omtrent alle de Værdigheder, en Mand i hans Stil-ling kunde opnaa, og mange var de unge Præster, der gik ud i Landet, vrægede af hans Maabe at forlynde Ordet paa, den rolige, værdige og idemtabsløse Maade, der søgte at op-lyse og opbygge fremfor at opvælte. Under Kirketampen stod Münter vel i bestemt Modfætning til Rationalis-men, men isørigt var han meget kon-servativ, og alle kirkelige Frihedsstræ-vaade en afgjort Modstander i ham. I en høj Alder døde han 30. Januar 1854, efter dog at have levet længe nok til at se en ny Frihedens Tid oprinde over Danmark og den danske Kirke.

Over Efterfølgeren Hans Lassen Martensens sint skaarne Træk hviler det et Præg af Mand og Intelligens,

fom fastner sig dybt i Væstuerens Sjæl, og var J. B. Münter en be-rømt Mand i Danmark, saa kan det med Sandhed siges, at H. L. Mar-tensens Ry er gaaet langt ud over Danmarks, ja hele Nordens Grænser og har naaet i hvert Fald europæisk Berømmelse. „Martensens Dogma-tik“, med dette Ord er nævnet et Værf, der er færdigt og beundret blandt Theo-leger i alle trisne Lande, særligt in-denfor Protestantismens Lejr. „Mar-tensens Ethic“, dermed er nævnet et Dvillingværf til forannævnte, hvis Be-rømmelse muligvis ikke har rakt saa langt, men derfor dog er lige grund-færdigt! Ja, hvad enten Martensen som ung Professor stod paa den theologiske Værestol og, beandret af Hegel og Schleiermader, men selv tillige en ge-nial og overlegen Mand, foredrog den spekulative Dogmatik, eller han som Sjællands Biskop (hvilket han blev 46 Aar gammel efter Münters Død) stod for Altret i Fruer Kirke i Bispes-kaaben for at indvi Præster, eller paa Prædikestolen for at forlynde Ordet, saa forstod den lille Mand med det aandsfulde Ansigt at søngsle, ja elek-trisere sine Tilhørere. Han var en Sønderjyde, født i Hønsborg 1808, og i tredje Aar førte han Bispeskaaben over Sjællands Stift, lidt under store Kampe, som f. Eks. med S. Kirke-gaard, R. Nielsen og Grundtvig, lidt i alt for konservativ Mand, men altid med eminent Begavelse, i manges Li-ne fornem, kelig og frastødende, men i Virkeligheden oplyst af varm og in-derlig Kristentro bag al sin glimrende Dialektik.

Og saa faar vi ved det sidste Bille-de i Rækken, Dr. theol. & phil. Bruu Jul Fug, først Biskop i Aarhus, si-nden (1884-95) i Sjællands Stift. Der er noget ved denne imponerende Stikkelse, der minder om Münter, men i Stedet for dennes strenge Ud-or hser os her en elastisk Midthed og Gødhed i Møde. Og saaledes var det. Mild og jævn, fuld af Lune og djærvt Humor var Biskop Fug. Han lignede Münter i Mønden til at kunne drage de dannede til Kirken, hvilket han viste under sin lange Virksomhed som Præst i Hovedstaden. Som Biskop var han elastisk og afholdt baade i Præstegaar-dene og i Lærernes Hjem. Hoor holdt han ikke af at sidde ved Bordet og for-tælle Anekdoter! Men hoor kunde ikke ogsaa hans Tale i Kirken fremme over af Mandens Salvelse gennem ri-ge Billeder og aandsfulde Aendelses-ter. Og naar han sad og talte med En med sin underlige dybe Stemme, flubende den blaa Hælskåle frem og tilbage paa Hovedet, skundom ligesom med et aandsfræverende Blik stuede ind i en uhyllig Verden, da mærkede man, at man paa en Gang havde en Wan-dens Hørding og et elskeligt Mennekke for sig. Underligt sammenfat af stort konservativisme og et lidt overraskende Frisind indtø B. J. Fug overgik sin Plads som Sjællands en og yverende evangeliske Biskop.

S p e r o.

Needly, Cal. Høsten paa Byg og Hvede er nu i fuld Gang her paa Gænen. Vor Landsmand Mr. Hansen lærer Byg med to Spænd, hvor med 6 Heste eller Muler forspændt 2 Vogne; han er en af dem, som driver Farmeriet i det store. Al Sad synes at give et godt Udbytte i Aar. Doktor Søgaard fra Chicago er kommen hertil og har nedfat sig som Læge. Han gør Indtryk af at være en Mand, som not forhaar sine Ting. Mr. Chr. Pedersen var ude for-lesede at søge efter en Pige til at hjælpe sin Hustru med Husholdningen i den travle Høstid. Stønt han tilbød 1. Dollar om Dagen, saa var det han dog ikke muligt at finde en, som vilde gaa ud paa Landet og arbejde. Man kan deraf forstaa, at der er Pigemangel i Cal. Den 18. ds. var det en Festdag for Anton Nielsen, som boer i Væst-jydske Bygd, og flere Venner vare for-famlede i den Anledning. Past. L. Johnson fra Oleander var netop i Needly den Dag og fik ogsaa Indbyd-else til at være med, som han med Glæde tog imod. En støn Stund til-bragtes med Sang og Samtale. Hvad Samtalen drejede sig meget om, var, at Herren vilde mæge det saa, at en dansk Lutherisk Missionsvirksomhed kunde komme i Stand i Needly. Past. Johnson forlygte at herolige dem der-ved, at om Herren vilde mæge det

faa, vilde han forsøge at flytte hertil i kommende Efteraar. Dette syntes at give en saadan Glæde i Hjertene, at man var færdig til at samle Penge til en dansk Kirke med det samme. Herren hjælpe, at Hjertene fremdeles vil faa darmt for den Sag. Needly har to tilfredsstillende Væ-tingelser for en skandinavisk Koloni, nemlig: godt og billigt Land og et sundt Klima. En Mand med smaa Midler kan faa sig et Hjem, og en Mand eller Kvinde med et spagt Le-geme kan nyde den friske Luftning under Foden af de høje Serre-Neveda Bjergkæder og ikke som mange andre Stæder, hoor der findes en Lægeoms-kilde; thi der har som oftest Penge-magten sat en Stopper og siger: „Her ce Lægeom — men — har du syge Stakkel Penge? ellers ingen Hjelpl, o. f. v.“ — Al ja! hoor mange saatalde Barmhjertighedsanstalter er ikke byg- get paa Pengespekulation.

Hvorfor er Folk saa lidt glade? (Arne Garborg.) De gaar og venter deres Glæde fra andre. De stude glæde andre, saa blev de selv glade. Vi tror paa Stin- net og løber som Nærre. Vi vil op i Himlen for den nærmeste Høj og vil styde Genvej til Livets gode Ting. Men den, som giver, vinder, og den, som tager, taber. Ijense skal den, som vil være stor. Men i Verden vil alle være Herter og bliver Trælle. Og i denne Tid vil alle være lige og fri, men bliver alle lige ufri. Og Livet og alle gode Ting bliver gjort til et Kov for den stærkteste; derfor gaar denne Tid op i Blod og Kal gaa ned i Jib. For Livet er ikke et Kov for den stærkteste; det er en Løn for de mest trofaste.

„Mødernesmaalet.“ Den for nylig udkomne Bog „Mødernesmaalet“, udgivet af Prof. Sigurd Anter, Blair, Nebr., fortjener at bli-ve kendt overalt, hoor der holdes dansk Skole. Hr. Anter kalder Bogen „et For- søg“. Det var snækkeligt, om alle For- søg kunde falde saa heldige som dette. Bogen er delt i fire Affnit. Første Affnit: Stavespøisler og Stavererler. Andet Affnit: Grammatikkens Hø- vedpunkter. Tredie Affnit: Tegnfæ- ning. Fjerde Affnit: Stilspøisler. Alleerede Indbellingen af Bogen la- der formode et velordnet og fremad- stridende Indhold, hvilket ogsaa viser sig at være Tilfældet. I de første 28 Svøisler, som udgør Bogens første Af- fnit, har vi en graddis Fremadstrit- ten fra de lettere til de vanskelige Lyde. Det er ikke en uvilkaarlig Or- den herenten af Entillydene eller Døb- belydene, lige saa lidt som den Or- den, hvori de følge; men man føler, det er udarbejdet med Omhu, Indsigt og sproglig Sans, hvilket ikke tan andet end glæde enhver, der har en lille Smule Forstand paa at underoise i Dansk.

Hvis disse 28 Svøisler, saa vel som de øvrige, bliver ret anvendte og ud-nyttede, saa vil dette Arbejde blive til stor Velsignelse for vor danske Skole; men Bogen maa anvendes ret; thi Ud-nyttel af Nedslæbet afhænger af Bru- gen. Tag f. Eks. Svøise 9, hvor vi have Lydene gn og gl at indøve. Hvis nu Læseren ved Gennemgaaelsen af denne Svøise indstrænger sig til de i Bogen giivne Ord indeholdende Lyde- ne an og gl, saa er denne Svøise ikke ret anvendt. Den maa udnylles, idet Læseren har disse Lyde for Øje og ved direkte eller indirekte Hentydninger leber Barmet til i sin Væsefog at finde de samme Lyde. Ved Slutningen af de fleste Svø- isler er en lille Retfærdningsregel med fede Typer. Disse Regler kan, hvis de bliver tagne med i Underoisingen, blive af stor Betydning for Barmets Fremgang i og Forskæelse af Spro- get.

Det er velgørende at følge den grad- væg fremgang igennem Bogens Af- fnit, særligt de to første. Stridt for Stridt bliver det muligt at lede Bar- met ind i Sprogets Bygning og Gram- matikkens Høvedregler. Man finder i denne Bog, særligt i dens andet Affnit, en Sammenslutning af noget af det bedste haade i Dansk og Amerikansk, grundet paa: „Fra det lettere til det sværere, fra det kendte til det ukendte.“ Hverken Svøislerne, Reglerne eller Bogen som Hælsed er et afflutlet Hæle,

hvilket den heller ikke giver sig ud for at være. En Bog af denne Slags kan ikke være et afflutlet Hæle, og den Læ- rer, der vil bruge den som saadan, maa være forberedt paa, at hans Ar- bejde mere eller mindre maa være „Mødernesmaalet“ er i det Spot, hoor den skal være, nemlig belæbende, raad- giivende og tantevækkende, og i saa Henseende er den et faare værdifuldt Hjelpemiddel. Prof. Anter fortjener Paakønnelse og Tak for den Omhu, Stensomhed og Samvittighedsfuld- hed, hvormed dette Arbejde er udørt. Hermed være „Mødernesmaalet“ anbe- faalet paa det bedste til alle danske Børnes og Højskoler.

Blomauter, i Jun 1903. L. A. Laur sen. Boger til nedsatte Priser. Vi har modtaget mange gode billige Boger, som ikke er opført i vort Katalo- g. Samme sælges til nedfat Pris, saalænge Oplaget varer. Priserne er netto, og Bøgerne sendes porto frit, til Oplaget er udsolgt, i den Orden, som Bestillingerne indløber. Stritv med det samme, inden det er for sent. Bøgerne bestilles efter Nummer. 224. Kampen mellem Jøder og Krist- ne. En historisk Redegørelse tillige med en Levedestigning af Israels Ven, Stefan Schultz, af H. C. My- sning, Sognepræst. 194 Sider, i Omflag. Nedfat fra \$1.00 til 50c. 225. Fra det attende Aarhundrede. Af Chr. Arentzen. 193 Sider, i Omflag. Nedfat fra \$1.00 til 35c. 226. Skriften og Overlæringen, fremstillet i deres evangeliske Sam- menhæng, af J. Paludan-Müller, Probst og Sognepræst. 317 Sider, i Omflag. Nedfat fra \$2.00 til 40c. 227. Individualisme og Socialisme, eller hoorledes det danske Samfund for Tiden arbejder. Af Fr. Arebs. Sertrykt af „Hjns Stiftstidende“ fra 27. Januar til 4. April 1872. Nedfat fra \$1.00 til 30c. 228. De himmelske Ting. Kristelige Betragninger, af Emanuel Bohn, Sognepræst i Ulfs og Østergede. 175 Sider, i Omflag. Nedfat fra \$1.00 til 30c. 229. Nutids-Spøismaal, behøst i tre Høveddrag ved Eftersaaemødet i Aften 1886. Udgivne af Ludvig Schrøder. Nedfat fra 40c. til 20c. 230. Martin Luther, opfattet af Søren Kirkegaard. Et historisk Le- lighedsskrift, af A. L. Stood. 165 Si- der, i Omflag. Nedfat fra \$1.00 til 20c. 231. Den danske Kirkesags Fortam- per Jacob Chr. Lindberg. Et Min- dekrift, af Frederik Nygaard. Med Jacob Chr. Lindbergs Billede. 82 Sider i Omflag. Nedfat fra 60c. til 25c. 232. Om Skriftemaal og Aftergang i deres skriftmæssige og kirkehistori- ske Forhold til hinanden, af Jacob Holm, Sognepræst til Vadum. 19 Sider. Nedfat fra 10c. til 5c. 233. Vor Herres Jesu Kristi Gen- stoft. Bibellæsninger over Mat- theaus Evangelium, Kapitel 24, holdte i Audentiden 1887 af G. Østjæge, Sognepræst i Fredericia. 69 Sider, i Omflag. Nedfat fra 30c. til 20c. 234. Det kristelige Liv. Prædikener over Emdagsstetter af Apostlenes Breve. Af G. Mau, Præst i Kjel- lerup. 378 Sider, i Omflag. Ned- fat fra \$1.40 til 25c. 235. Livet efter Døden. En fort po- pulær Overvejelse af de kristelige Dogmer: „Den evige Førdømmelse“ og „Det evige Liv“ i Forbindelse med Troen paa Omdøvelse efter Døden. 22 Sider, i Omflag. Ned- fat fra 20c. til 8c. 236. Danmark, Preussen og Prager- fredens Paragraf 5. Af Wilhelm Birkefal. 27 Sider, i Omflag. Nedfat fra 15c. til 8c. 237. Den kristelige Bisped eller „Tro- ens fulde Førdømmelse“. Af Otto Møller. 101 Sider, indbundn. Nedfat fra \$1.15 til 80c. 239. Giv mig, min Søn, dit Hjerte! Prædiken af Ludvig Hofacker. Ud- givet af H. J. M. Sørensen, So- gnepræst til Jellinge og Høver. 13 Sider. Nedfat fra 4c. til 3c. Danish Luth. Publ. House, Blair Nebr. □